

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 23. decembra 2015 *

„Predhodno odločanje — Sodelovanje v civilnih in gospodarskih zadevah — Uredba (ES) št. 44/2001 — Sodna pristojnost za potrošniške pogodbe — Člena 15(1)(c) in 16(1) — Pojem gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki je ‚usmerjena v‘ državo članico, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče — Pogodba o opravljanju poslov, ki služi uresničevanju zelenega gospodarskega cilja s posredniško pogodbo, ki je bila sklenjena predhodno pri izvrševanju gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki je ‚usmerjena v‘ državo članico, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče — Tesna povezava“

V zadevi C-297/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (zvezno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 15. maja 2014, ki je prispela na Sodišče 17. junija 2014, v postopku

Rüdiger Hobohm

proti

Benedikt Kampik Ltd & Co. KG,

Benediktu Aloysiusu Kampiku,

Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik tretjega senata v funkciji predsednika četrtega senata, J. Malenovský, M. Safjan (poročevalec), sodnika, A. Prechal in K. Jürimäe, sodnici,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z G. Palatiellom, avvocato dello Stato,
- za portugalsko vlado L. Inez Fernandes in A. Fonseca Santos, agenta,
- za švicarsko vlado M. Jametti, agentka,

* Jezik postopka: nemščina.

— za Evropsko komisijo A.-M. Rouchaud-Joët in W. Bogensberger, agenta,
po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 8. septembra 2015,
izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 15(1)(c) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42) v povezavi s členom 16(1) te uredbe.
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med R. Hobohmom s stalnim prebivališčem v Nemčiji ter družbo Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, B. Kampikom in družbo Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL s sedežem v Španiji zaradi vračila denarja, ki ga je B. Kampiku dal na voljo R. Hobohm.

Pravni okvir

Uredba št. 44/2001

- 3 Iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 44/2001 je razvidno, da je v interesu nemotenega delovanja notranjega trga njen namen izvajanje „[d]oločb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba“.
- 4 V uvodnih izjavah 11, 12, 13, 15 in 19 te uredbe je navedeno:
 - „(11) Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.
 - (12) Poleg stalnega prebivališča toženca mora obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki je v interesu ustreznosti sodnega varstva.
 - (13) Šibkejša stranka mora biti v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščiten s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.
- [...]
- (15) V interesu ustreznega sodnega varstva je treba čimbolj zmanjšati možnost sočasnih postopkov in zagotoviti, da v dveh državah članicah niso izdane nezdržljive sodne odločbe. [...]
- [...]

(19) Zagotoviti je treba kontinuiteto med [Konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32, v nadaljevanju: Bruseljska konvencija)] in to uredbo ter v ta namen predpisati prehodne določbe. To velja tudi za razlago Bruseljske konvencije s strani Sodišča [Evropske unije] [...].“

5 Pravila o pristojnosti, ki so uvedena s to uredbo, so v njenem poglavju II. V oddelku 1 tega poglavja, naslovljenem „Splošne določbe“, sta med drugim zajeta člena 2 in 3, medtem ko se oddelek 4 tega poglavja nanaša na pristojnost za potrošniške pogodbe in so v njem razvrščeni členi od 15 do 17.

6 Člen 2(1) Uredbe št. 44/2001 določa, da so ob upoštevanju določb te uredbe „osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice“.

7 Člen 3(1) te uredbe določa:

„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil, opredeljenih v oddelkih od 2 do 7 tega poglavja.“

8 Člen 15(1)(c) iste uredbe določa:

„V zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba – potrošnik – za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, se pristojnost določi v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 4 in v peto točko člena 5:

[...]

(c) v vseh drugih primerih, če je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če na kakršen koli način usmerja to svojo dejavnost v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.“

9 Člen 16(1) Uredbe št. 44/2001 določa:

„Potrošnik lahko sproži postopek zoper drugo pogodbeno stranko bodisi pred sodišči v državi članici, v kateri ima ta stranka stalno prebivališče, ali pred sodišči kraja, kjer ima potrošnik stalno prebivališče.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

10 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je bil B. Kampik, ki opravlja poklicno dejavnost v Španiji, leta 2005 posrednik med R. Hobohmom in družbo Kampik Immobilien KG pri nakupu stanovanja (v nadaljevanju: posredniška pogodba) v turističnem kompleksu v kraju Denia (Španija), ki naj bi ga zgradil nemški nosilec projekta.

11 Stanovanja kot del tega kompleksa so bila s prospektom v nemškem jeziku tržena tudi v Nemčiji.

12 Nosilec projekta tega turističnega kompleksa kot prodajalec ter R. Hobohm in njegova žena (v nadaljevanju: zakonca Hobohm ali potrošnika) kot kupca so 17. junija 2006 sklenili prodajno pogodbo za stanovanje v kraju Denia, ki je bilo zajeto s posredniško pogodbo (v nadaljevanju: prodajna pogodba).

13 Potem ko sta zakonca Hobohm plačala prva obroka za stanovanje v znesku 62.490 EUR, se je nosilec projekta leta 2008 znašel v gospodarskih težavah, ki so ogrozile dokončanje turističnega kompleksa.

- 14 B. Kampik je nato R. Hobohmu ponudil, da opravi zaključna dela v njegovem stanovanju. Zakonca Hobohm sta odpotovala v Španijo, kjer sta podpisala notarsko pooblastilo, s katerim sta B. Kampika pooblastila za zastopanje njunih interesov v zvezi s prodajno pogodbo (v nadaljevanju: mandatna pogodba).
- 15 R. Hobohm je B. Kampiku izročil ček na prinosnika za znesek 27.647 EUR kot tretji del zneska kupnine za stanovanje. B. Kampik je ta ček unovčil na račun družbe Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL. Leta 2009 je R. Hobohm B. Kampiku nakazal še dodatni znesek 1 448,72 EUR.
- 16 Potem ko je zaradi stečaja nosilca projekta med strankami mandatne pogodbe prišlo do nesoglasij, sta zakonca Hobohm preklicala pooblastilo, ki sta ga dala B. Kampiku.
- 17 Nato je R. Hobohm pri Landgericht Stade (deželno sodišče v kraju Stade, Nemčija), v okrožju katerega ima stalno prebivališče, vložil zahtevek za vračilo zneskov, ki jih je izplačal B. Kampiku. To sodišče je z odločbo z dne 21. septembra 2011 njegovo tožbo zavrglo kot nedopustno zaradi krajeвне nepristojnosti.
- 18 Pritožba, ki jo je zoper odločbo Landgericht Stade (deželno sodišče v kraju Stade) vložil R. Hobohm pri Oberlandesgericht Celle (višje deželno sodišče v kraju Celle), je bila zavrnjena z odločbo z dne 18. julija 2012. Pritožbeno sodišče je glede tega izključilo uporabo člena 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 in s tem pristojnost sodišča na podlagi stalnega prebivališča R. Hobohma iz razloga, ker mandatne pogodbe v smislu te določbe ni bilo mogoče neposredno povezati s posredniškimi nepremičninskimi dejavnostmi, ki jih je B. Kampik „usmeril v“ Nemčijo.
- 19 R. Hobohm je zoper to odločbo vložil revizijo pri predložitvenem sodišču. To meni, da je bila posredniško nepremičninska dejavnost, ki jo je opravljal B. Kampik v Španiji, „usmerjena v“ Nemčijo v smislu omenjene določbe, glede na to, da so v tej zadevi prisotni nekateri kazalniki, ki pričajo o dejavnosti, „usmerjeni v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, kot je to sprejelo Sodišče v sodbi Pammer in Hotel Alpenhof (C-585/08 in C-144/09, EU:C:2010:740), predvsem, prvič, okoliščina, da je B. Kampik ponujal svoje storitve na spletu prek registrirane strani, ki deluje pod vrhno domeno „.com“ v nemščini, drugič, dejstvo, da je bil na tej spletni strani naveden elektronski naslov, ki gostuje na strežniku, ki uporablja vrhno domeno „.de“, tretjič, okoliščina, da je bila podporna služba poklicne dejavnosti B. Kampika dosegljiva na berlinski telefonski številki, in četrtič, okoliščina, da je B. Kampik za svojo dejavnost uporabil prospekte v nemščini. Posredniška pogodba je torej izpolnjevala pogoje za uporabo člena 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001, kot je bilo ugotovljeno na podlagi dejavnosti, ki jo je B. Kampik „usmeril v“ državo članico stalnega prebivališča R. Hobohma. Nasprotno, v skladu s predložitvenim sodiščem mandatna pogodba, na katero R. Hobohm opira svoje trditve, če se jo preuči ločeno, ne izpolnjuje meril za uporabo te določbe, ker ne vstopa v okvir take dejavnosti.
- 20 Vendarle navedeno sodišče navaja, da obstaja odločilna vsebinska povezava med posredniško nepremičninsko dejavnostjo, ki jo je B. Kampik „usmeril v“ Nemčijo, in sklenitvijo mandatne pogodbe. Posledica te dejavnosti je bila namreč, da sta zakonca Hobohm v letih 2005 in 2006 sklenila posredniško in prodajno pogodbo. Brez teh pogodb tudi ne bi bila sklenjena mandatna pogodba, ki je podlaga za zahtevek R. Hobohma in katere namen je bil rešiti težave pri izvrševanju prodajne pogodbe. Predložitveno sodišče meni, da tudi če bi bile izpolnjene obveznosti strank iz posredniške pogodbe na podlagi sklenitve prodajne pogodbe, pa gospodarski cilj posredniške pogodbe, ki je doseči, da zakonca Hobohm lahko dejansko uživata stanovanje, ki sta ga kupila na podlagi posredniške dejavnosti, ni bil dosežen.

- 21 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali lahko potrošnik v skladu s členom 15(1)(c), druga možnost, Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 16(1), druga možnost, te uredbe vloži tožbo proti drugi pogodbeni stranki, ki opravlja poklicno ali pridobitno dejavnost v drugi državi članici Evropske unije, pri sodišču v kraju, kjer ima stalno prebivališče, če pogodba, zaradi katere je bila vložena tožba, sicer ne spada v okvir take dejavnosti druge pogodbene stranke, ki je usmerjena v državo stalnega prebivališča potrošnika, vendar je namen te pogodbe uresničevanje gospodarskega [cilja] uspeha, ki se želi doseči s pogodbo, ki sta jo stranki sklenili prej in ki je že bila izvršena in je zajeta s področjem uporabe uvodoma navedenih določb?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 22 Predložitevno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba razlagati člen 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 v delu, ki se nanaša na pogodbo, sklenjeno v okviru gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo podjetnik „usmerja v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, v povezavi s členom 16(1) te uredbe tako, da se lahko uporabi za pogodbo, sklenjeno med potrošnikom in podjetnikom, ki ne spada na področje gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo ta podjetnik „usmerja v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, vendar je povezana s pogodbo, ki je bila sklenjena prej med istima strankama v okviru take dejavnosti.
- 23 Uvodoma je treba navesti, da pristojnost sodišča na podlagi stalnega prebivališča, kot jo določa člen 16(1) Uredbe št. 44/2001, zahteva, da so izpolnjeni pogoji iz člena 15(1) te uredbe.
- 24 Sodišče je v zvezi s tem razsodilo, da se člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 uporabi, če so izpolnjeni trije pogoji, in sicer, prvič, da je pogodbeni stranka potrošnik, ki ravna z namenom, za kateri se šteje, da je zunaj njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, drugič, da je bila pogodba med takim potrošnikom in subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno ali pridobitno, dejansko sklenjena, in tretjič, da ta pogodba spada v eno od kategorij iz točk od (a) do (c) tega člena 15(1). Ti pogoji morajo biti izpolnjeni kumulativno – če eden od treh ni izpolnjen, pristojnosti ni mogoče določiti na podlagi pravil, ki veljajo za potrošniške pogodbe (sodba Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, točka 23 in navedena sodna praksa).
- 25 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je prvi pogoj, naveden v prejšnji točki te sodbe, tu izpolnjen, saj zakonca Hobohm nista delovala z namenom, ki bi se nanašal na njune gospodarske ali poklicne dejavnosti, ampak sta imela vlogo končnih zasebnih potrošnikov (glej v tem smislu sodbo Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, točka 28).
- 26 Glede drugega pogoja je ugotovljeno, da sta zakonca Hobohm z B. Kampikom leta 2008 dejansko sklenila mandatno pogodbo.
- 27 Glede tretjega pogoja iz besedila člena 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 izhaja, da bi morala biti, da bi bila zadevna pogodba v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, lahko zajeta s to določbo, izpolnjena dva pogoja. Tako mora na eni strani podjetnik opravljati gospodarske in poklicne dejavnosti v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali na kakršen koli način usmerjati te dejavnosti v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, na drugi pa mora zadevna pogodba spadati v okvir takšnih dejavnosti. Pomembno je izpostaviti, da se vprašanja predložitvenega sodišča vrtijo okoli tistega dela te določbe, ki se nanaša na pogodbo, sklenjeno v okviru gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo je podjetnik „usmeril v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika.

- 28 V tej zadevi iz predložitvene odločbe izhaja, da v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, posredniška pogodba sicer spada v okvir posredniške nepremičninske dejavnosti, ki jo je B. Kampik „usmeril v“ Nemčijo, vendar pa to ne velja za mandatno pogodbo, upoštevano ločeno. Predložitveno sodišče vseeno meni, da med posredniško in mandatno pogodbo obstaja povezava, ki izhaja iz istega gospodarskega cilja, kar naj bi upravičevalo dejstvo, da slednja pogodba vendarle spada na področje uporabe člena 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 ravno tako kot posredniška pogodba.
- 29 Zato je treba preučiti, glede na člen 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 in cilje, ki jim sledi ta uredba, ali obstoj povezave med pogodbama, kot sta ti iz postopka v glavni stvari, omogoča sklepanje, da mandatna pogodba spada v področje dejavnosti, ki jo je B. Kampik „usmeril v“ Nemčijo, in če je tako, kakšna mora biti narava take povezave.
- 30 Kot izhaja iz uvodnih izjav 11, 13 in 15 Uredbe št. 44/2001, so med drugimi del teh ciljev predvidljivost pravil o pristojnosti, zaščita potrošnika in čimbolj zmanjšati možnost sočasnih postopkov in zagotoviti, da v dveh državah članicah niso izdane nezdržljive sodne odločbe.
- 31 Glede zaščite potrošnika iz sodne prakse Sodišča, ki se nanaša na posebno ureditev določb Bruseljske konvencije, ki jo je mogoče prenesti na enakovredne določbe Uredbe št. 44/2001, izhaja, da je namen te ureditve zagotoviti primerno varstvo potrošniku kot pogodbeni stranki, ki velja za gospodarsko šibkejšo in pravno manj izkušeno od sopogodbjenika, ki dejavnost opravlja poklicno ali pridobitno (glej v tem smislu sodbi Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, točka 33 in navedena sodna praksa, in Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, točka 21 in navedena sodna praksa).
- 32 V zvezi s tem je treba tudi spomniti, da člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 pomeni odstopanje od splošnega pravila o pristojnosti iz člena 2(1) te uredbe, v skladu s katerim so pristojna sodišča države članice, v kateri ima tožena stranka stalno prebivališče, in od pravila o posebni pristojnosti za pogodbe iz člena 5, točka 1, iste uredbe, v skladu s katerim je pristojno sodišče kraja, kjer je bila ali bi morala biti izpolnjena zadevna obveznost. Zato je treba to določbo nujno razlagati strogo (sodba Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, točka 28 in navedena sodna praksa). Poleg tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je namen člena 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 sicer zaščititi potrošnike, vendar to še ne pomeni, da je ta zaščita absolutna (glej sodbo Mühlleitner, C-190/11, EU:C:2012:542, točka 33).
- 33 Z vidika ciljev, navedenih v točki 30 te sodbe, in ob upoštevanju tega, da pristojnost, ki je podeljena sodišču na podlagi stalnega prebivališča potrošnika, pomeni odstopanje, kot je določeno v členu 16(1) Uredbe št. 44/2001, je treba ugotoviti, da se člen 15(1)(c) te uredbe lahko uporabi za pogodbo, kot je mandatna pogodba v postopku v glavni stvari, če je ta tesno povezana s pogodbo, kot je posredniška pogodba.
- 34 Glede ugotavljanja obstoja temeljnih elementov za tako tesno povezavo se v tej zadevi zdi, kot izhaja iz predložitvene odločbe, da po stečaju nosilca projekta gospodarski cilj iz posredniške pogodbe, in sicer dejansko uživanje stanovanja, ki sta ga zakonca Hobohm kupila na podlagi posredniške nepremičninske dejavnosti, ki jo je B. Kampik „usmerjal v“ državo članico njunega stalnega prebivališča, ni mogel biti dosežen. Ravno zaradi poprave položaja, v katerem gospodarski cilj ni bil dosežen, in da bi zakonca Hobohm kot potrošnika koristila storitev, na katero se nanaša ta dejavnost, jima je podjetnik, in sicer B. Kampik, predlagal sklenitev mandatne pogodbe. Namen mandatne pogodbe je torej doseči konkreten gospodarski cilj, ki se uresničuje s posredniško pogodbo.
- 35 Zato je bila mandatna pogodba, tudi če ne spada na področje gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo podjetnik „usmeri v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, vendarle sklenjena kot neposredno podaljšanje te dejavnosti in posredniško pogodbo dopolnjuje, ker omogoča, da bo gospodarski cilj zadnje pogodbe dosežen.

- 36 Zato je treba, čeprav ni pravne soodvisnosti med posredniško in mandatno pogodbo, ugotoviti gospodarsko povezavo med prvo in drugo. Ta povezava je v doseganju gospodarskega cilja posredniške pogodbe, ki je dejansko uživanje stanovanja in ki je bil ogrožen s stečajem nosilca projekta. Brez zaključnih del, kot so bila dogovorjena med strankami v mandatni pogodbi, namreč navedeno dejansko uživanje ne bi bilo mogoče.
- 37 Pri preučevanju – v okviru celovite presoje okoliščin, v katerih je bila sklenjena mandatna pogodba – ali obstaja tesna povezava med posredniško in mandatno pogodbo, mora nacionalno sodišče upoštevati temeljne elemente te povezave, predvsem enakost, pravno ali dejansko, strank teh dveh pogodb, enakost gospodarskega cilja obeh pogodb, ki se nanašata na isti konkreten predmet, in dopolnilnost mandatne pogodbe glede na posredniško v tem, da omogoča doseganje gospodarskega cilja posredniške pogodbe.
- 38 Te elemente mora upoštevati nacionalno sodišče, da lahko odloči, ali se člen 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 uporabi za mandatno pogodbo (glej po analogiji sodbo Emrek, C-218/12, EU:C:2013:666, točka 31).
- 39 Poleg tega je treba poudariti, kar zadeva jamstvo predvidljivosti pravil o sodni pristojnosti, navedeno v uvodni izjavi 11 Uredbe št. 44/2001, da v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, velja krajevna pristojnost na podlagi stalnega prebivališča potrošnika za spore glede posredniške pogodbe v zvezi s poklicno ali pridobitno dejavnostjo „usmerjeno v“ državo članico stalnega prebivališča tega potrošnika. Če nato podjetnik predlaga sklenitev in v nekaterih primerih sklene z istim potrošnikom pogodbo, ki je namenjena doseganju osnovnega cilja prve pogodbe, lahko ta podjetnik razumno pričakuje, da bodo za obe pogodbi veljala enaka pravila o sodni pristojnosti.
- 40 Glede na navedeno je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 v delu, ki se nanaša na pogodbo, sklenjeno v okviru gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo podjetnik „usmerja v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, v povezavi s členom 16(1) te uredbe razlagati tako, da se lahko uporabi za pogodbo, sklenjeno med potrošnikom in podjetnikom, ki ne spada na področje gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo ta podjetnik „usmerja v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, vendar je tesno povezana s pogodbo, ki je bila sklenjena prej med istima strankama v okviru take dejavnosti. Nacionalno sodišče pa mora preučiti, ali so izpolnjeni temeljni elementi te povezave, predvsem enakost, pravna ali dejanska, strank teh dveh pogodb, enakost gospodarskega cilja obeh pogodb, ki se nanašata na isti konkreten predmet, in dopolnilnost druge pogodbe k prvi s tem, da omogoča doseganje gospodarskega cilja prve pogodbe.

Stroški

- 41 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 15(1)(c) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba v delu, ki se nanaša na pogodbo, sklenjeno v okviru gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo podjetnik „usmerja v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, v povezavi s členom 16(1) te uredbe razlagati tako, da se lahko uporabi za pogodbo, sklenjeno med potrošnikom in podjetnikom, ki ne spada na področje gospodarske ali poklicne dejavnosti, ki jo ta podjetnik „usmerja v“ državo članico stalnega prebivališča potrošnika, vendar je tesno povezana s pogodbo, ki je bila sklenjena prej med istima strankama v okviru take dejavnosti. Nacionalno sodišče pa mora preučiti, ali so izpolnjeni temeljni elementi te povezave, predvsem enakost, pravna ali dejanska, strank teh dveh

pogodb, enakost gospodarskega cilja obeh pogodb, ki se nanašata na isti konkreten predmet, in dopolnilnost druge pogodbe k prvi s tem, da omogoča doseganje gospodarskega cilja prve pogodbe.

Podpisi